

NELSON DEMILLE

hra se lvem

≡ KNIHA ZLIN

FLEET

Nelson DeMille

Hra se lvem

NELSON

DEMILLE

hra se lvem

Copyright © 2000 by Nelson DeMille
www.nelsondemille.net
Translation © Pavel Bakič, 2013

ISBN 978-80-87497-63-0
ISBN 978-80-7473-123-5 (PDF)

Věnováno světlé památce mojí maminky, jejíž generaci Tom
Brokaw označil za tu největší.

Poznámka autora

Fiktivní Protiteroristická operační skupina (POS) popsaná v této knize má svůj předobraz ve skutečné Joint Terrorism Task Force, tam, kde to bylo nutné, jsem však využil právo spisovatele odchýlit se od skutečnosti. Muži a ženy tvořící Joint Terrorism Task Force (JTTF) jsou neúnavní, erudovaní, oddaní své práci a v boji s terorismem na americké půdě stojí v přední linii.

Protagonisté příběhu jsou smyšlení, ačkoli líčení vyšetřovacích složek částečně odpovídá skutečnosti, stejně jako popis amerických náletů na Libyi v roce 1986.

Předmluva

Mnohdy je snazší s předmluvou počkat a připojit ji ke knize až nějakou dobu po prvním vydání: Stane se z ní spíš jakési zpětné zamyšlení nad dílem, při kterém má autor tu výhodu, že píše s odstupem a ví, kudy se ubíraly dějiny.

Hru se lvem jsem napsal v roce 1999 a vyšla v lednu roku 2000. Zdůrazňuji to s ohledem na události z 11. září 2001. Mnoho čtenářů má za to, že určité pasáže onen strašlivý den předvídají, a mnoho jich *Hru se lvem* označilo za jasnozřivý, nebo dokonce prorocký román. To by zalichotilo každému spisovateli, nehodlám ale tvrdit, že jsem do žebříčků prodejnosti pronikl, protože bych byl nějaký Nostradamus. Autor bestsellerů, to ano, ale žádný prorok.

Jak to, že jsem v tom případě i bez křišťálové koule předpověděl některé z událostí 11. září? Odpověď je prostá: Viselo to ve vzduchu. V době, kdy jsem *Hru se lvem* psal, byly samozřejmě v živé paměti okolnosti útoku na severní věž Světového obchodního centra, který se odehrál 26. února 1993 a který v knize přímo zmiňuji. Bomba odpálená islámskými extremisty v garážích severní věže však nevyburcovala Ameriku k ostražitosti – za americkou veřejnost a média říkám, že jsme v něm nerozeznali předzvěst věcí příštích.

Muži a ženy v protiteroristickém odvětví si naproti tomu význam útoku dobře uvědomovali. V začátcích rešerší pro *Hru se lvem* jsem měl to štěstí a mohl nahlédnout do práce newyorské Joint Terrorism Task Force, jednotky složené především z agentů FBI a de-

tektivů newyorské policie; stejně jako u postavy Johna Coreyho šlo v některých případech o detektivy na odpočinku. S určitými příslušníky jednotky se v románu setkáte, ačkoli důvěrné informace jako jména, tituly a přesné pracovní postupy jsem přirozeně změnil v zájmu národní bezpečnosti.

Ale zpět k 11. září. Když jsem od příslušníků JTTF sbíral materiál pro *Hru se lvem*, znovu a znovu se zmiňovali o „příštím útoku“. Téměř dva roky před samotným 11. zářím 2001 jsem od nich slyšel, že cílem znovu bude Světové obchodní centrum a že na severní a jižní věž udělí sebevražední piloti v malých soukromých tryskáčích naložených palivem a výbušninami.

Jejich předpověď se s hrůzu nahánějící přesností vyplnila, takže mě dopoledne 11. září 2001 nezastihlo zcela nepřipraveného. Totéž platilo pro vyšetřovatele, kteří se teroristickými hrozbami na našem území zabývali už celé roky.

Do večera jsem obdržel desítky e-mailů nebo telefonátů s otázkou, jak jsem mohl „vědět“, co přijde. Pravda je taková, že jsem to nevěděl, ale vědomosti získané při rešerších na *Hru se lvem* se očividně promítly do mého uvažování a knihy samotné.

Jestli je na *Hře se lvem* něco prorockého, pak určitě zaměstnání, kterým jsem obdařil hlavní postavu Johna Coreyho. Když jsme se s ním na začátku knihy *Ostrov Antrax* setkali poprvé, zotavoval se právě na severním výběžku Long Islandu ze střelných zranění, která ho nakonec přiměla opustit pozici detektiva na oddělení vražd a předčasně odejít na odpočinek.

Ostrov Antrax jsem plánoval jako uzavřený příběh, ne jako začátek série, ale čtenáři si Johna Coreyho oblíbili natolik, že jsem se ho rozhodl vzkřísit a napsal *Hru se lvem*. Tím, že John na konci prvního románu

skončil s prací u policie, jsem si ale sám zadělal na problém.

V první chvíli mě napadlo, že se na oddělení vražd vrátí, a od toho se bude odvíjet celá série. Náhodné setkání se známým, který také dříve sloužil jako detektiv u newyorské policie, mě ale přivedlo na jinou, originálnější myšlenku. Můj známý se nechal najmout federální protiteroristickou jednotkou JTTF a nastoupil novou kariéru v boji s terorismem – solidní návod na to, jak vrátit Johna Coreyho do hry.

Zpočátku jsem váhal, jestli bývalému policejnímu detektivovi přiřknout práci, se kterou měl nulové zkušenosti a pro kterou se na první pohled nijak zvlášť nehodil. Nakonec ale JTTF (již jsem překřtil na Protiteroristickou operační skupinu) prospěla jak Johnu Coreymu, tak rozbíhající se sérii, a na *Ostrov Antrax* navázala *Hra se lvem*, ve které se John vrací jako agent bojující ve službách FBI proti terorismu.

Když jsem Coreyho k protiteroristické jednotce přidělil, jednalo se o celkem neznámou organizaci, po 11. září se ale ocitla v ohnisku mediálního zájmu. Coreyho nová práce i zápletky jednotlivých dílů pronikly do novinových titulků. Snad alespoň tady jsem budoucnost úspěšně předpověděl... ale spíš šlo o shodu náhod.

Hra se lvem vychází ze skutečné události, totiž útoku amerického letectva na Libyi, který se odehrál 15. dubna 1986. Nálet byl odvetou za odpálení libyjské bomby v německém klubu navštěvovaném americkou vojenskou posádkou. Útok našeho letectva pak vedl Libyjce k atentátu na let 103 společnosti Pan Am, jehož exploze nad skotským Lockerbie připravila 21. prosince 1988 o život 270 lidí.

Hra se lvem v zásadě vypráví o pokračující libyjské mstě za letecký útok z roku 1986. V románu i v jeho po-

kračování nazvaném *Lev* se snažím přiblížit, jak třicet let útoků a protiútoků roztočilo po celém světě spirálu násilí. Série o Johnu Coreym má ukazovat, že tím propukla válka bez jasně daného začátku a bez vyhlídky na brzký konec.

Spisovatelům akčních a dobrodružných příběhů slouží válka s terorismem stejně dobře, jako dříve sloužila ta studená, nabízí totiž celou zásobárnu zápletek, padouchů, hrdinů, a bohužel i obětí. Jako většina Američanů jsem konec studené války přivítal, a stejně tak přivítám, pokud se jednoho dne uzavře válka s terorismem. Novou látku už si nějak najdu.

Ale než se tak stane, budou média dál přinášet zprávy o globálním terorismu a spisovatelé se budou ve všem tom krveprolití a násilí pokoušet najít smysl a poskytnout k nim komentář.

Jak už jsem řekl, nová předmluva ke staré knize nabízí spíše historické ohlédnutí, jímž snad zaujme i čtenáře obeznámené s celou Coreyho kariérou, která se zatím vine šesti romány.

Hra se lvem se na pultech knihkupectví drží už přes deset let. Další desítky ji doufám ještě čekají, zůstává totiž stejně aktuální jako v době svého vzniku. Pokud v ní vidíte jasnozřivý nebo prorocký text, může dnes dokonce být aktuálnější než tehdy.

To už však nechávám na vás, čtenáři. Příjemné čtení!

Nelson DeMille
New York, 2010

KNIHA PRVNÍ

USA, 15. dubna, současnost

Jelikož má lví srdce, bojí se ho i sama smrt.

– arabské rčení

Kapitola 1

Řeklo by se, že když vás natřikrát postřelili a málem jste se stal dárce orgánů, budete se už nebezpečí radši vyhýbat. Jenže já nejspíš podvědomě toužím vyřadit svoje geny z oběhu nebo co.

Ale abych se představil: John Corey, kdysi vyšetřovatel na newyorském oddělení vražd, dnes „zvláštní smluvní agent“ u Protiteroristické operační skupiny. Psal se patnáctý duben a já seděl vzadu ve žlutém taxíku, který mě z čísla 26 na Federal Plaza vezl na letiště Johna F. Kennedyho. Řídil ho pákistánský sebevrah.

Byla pěkná jarní sobota a obklopoval nás nijak zvlášť cílý dopravní ruch na Shore Parkway, známé též jako Belt Parkway a nedávno přejmenované na POW/MIA Parkway, aby se to nepletlo. Odpoledne už pokročilo a racci z nedaleké skládky (dříve známé jako smetiště) káleli na čelní sklo taxíku. Miluju jaro.

Nechystal jsem se na dovolenou ani nic podobného – čekal mě další pracovní den u výše zmíněné Protiteroristické operační skupiny. O téhle organizaci moc lidí neví, a to je jediné dobře. Jednotlivá oddělení POS se zaměřují na konkrétní skupiny potíživců a bombometčíků, jako je třeba Irská republikánská armáda, hnutí za nezávislé Portoriko, černošští radikálové a další spolky, o kterých se tu nebudu šířit. Já působím v blízkovýchodní sekci, která je největší a možná taky nejdůležitější. Abych byl upřímný, moc toho o blízkovýchodních teroristech nevím, ale řekli mi, že se mám učit za pochodu.

Abych se pocvičil, navázal jsem s pákistánským řidičem rozhovor. Jmenoval se Fásid a klidně mohl být

terorista, i když mluvil a vypadal jako fajn chlap. „Odkud jste?“ zeptal jsem se ho.

„Z Islámábádu. Z hlavního města.“

„Vážně? Jak už jste tady dlouho?“

„Deset let.“

„Líbí se vám tady?“

„Jasně. Komu by se tu nelíbilo?“

„Třeba mému bývalému švagrovi Garymu. Ten na Ameriku věčně nadává. Chce se přestěhovat na Nový Zéland.“

„Mám na Zélandu strýčka.“

„Fakticky? A zůstal vůbec někdo v Islámábádu?“

Zasmál se a zeptal se mě: „Máte na letišti s někým schůzku?“

„Proč se ptáte?“

„Jedete bez zavazadel.“

„Vy teda máte postřeh.“

„Takže jedete na schůzku? Můžu tam na vás počkat a pak vás hodit zpátky do města.“

Anglicky mluvil Fásid opravdu dobře – hovorové výrazy, ustálená spojení, všechno. „Odvoz mám domluvený,“ řekl jsem.

„Určitě? Klidně tam na vás počkám.“

Skutečnost byla taková, že jsem měl sraz s údajným teroristou, který se přišel vzdát na americkou ambasádu v Paříži, ale s tím jsem se Fásidovi zrovna svěřovat nemusel. „Fandíte Yankees?“ zeptal jsem se.

„Už ne,“ spustil tirádu proti majiteli klubu, proti novému stadionu, proti ceně lístků, platům hráčů a tak dál. Tihle teroristé jsou prohnaní, umějí se tvářit dočista jako spořádaní občané.

Pouštěl jsem jeho slova jedním uchem tam a druhým ven a přemýšlel jsem, kam se můj život vlastně vyvinul. Jak už jsem psal, vyšetřoval jsem nejdřív vraždy, a snad můžu říct, že jsem v New Yorku patřil ke špičce. Loni

v dubnu jsem si na 102. západní ulici odbyl menší střelecký duel s dvěma hispánskými džentlmeny, kteří si mě nejspíš s někým spletli nebo po mně pálili jen tak z plezíru, protože jiný důvod jít mi po krku neměli. Život je občas zvláštní. Pistolníci byli pořád na svobodě, i když si dovedete představit, že jsem pozorně sledoval, jestli se odněkud nevynoří.

Po tom, co jsem o vlasek unikl smrti a propustili mě z nemocnice, jsem přijal nabídku strýčka Harryho, abych se zotavil v jeho letním sídle na Long Islandu, asi sto třicet kilometrů od Sto druhé západní ulice, což mi vyhovovalo. V průběhu rekonvalescence jsem se ale zapletl do vraždy manželského páru, dvakrát se zamiloval a málem se nechal zabít. Jedna z těch mých dvou lásek, dáma jménem Beth Penrosová, v mém životě navíc dál hrála jistou roli.

Během těchhle událostí na Long Islandu taky úřady potvrdily můj rozvod. A jako by můj plážový odpočinek nebyl už tak dost pokažený, práce na dvojité vraždě mi navíc přihrála do cesty pitomce jménem Ted Nash, agenta CIA, který mi neskutečně pil krev, nenáviděl mě stejně jako já jeho a teď se mnou jako z udělání dělal ve stejném týmu u POS. Svět je malý, ale zase ne tolik, a na náhody já nevěřím.

Na případu tehdy dělal ještě George Foster, agent FBI. S tím se dalo vyjít, ale taky mi k srdci nepřiřostl.

Každopádně se ukázalo, že ta dvojnásobná vražda nespadá pod federály, takže se Nash s Fosterem z mého života vypařili a pak se najednou znovu vyloupili, když jsem před čtyřmi týdny dostal místo v blízkovýchodní sekci POS. Ale žádný problém, zažádal jsem o přeložení k sekci zabývající se Irskou republikánskou armádou, a POS mi nejspíš vyhoví. Ne že by mi IRA nějak ležela na srdci, přinejmenším se ale může chlubit holkami jako lusk a chlápky, se kterými je větší legrace než

s průměrným arabským teroristou. Navíc ty prvotřídní irské hospody! Sekce pro boj s IRA by mým příchodem vážně získala. Vážně.

Po té polízanici na Long Islandu mě čekalo báječné rozhodování, jestli mě kvůli melouchaření nebo čemu dostane do spárů policejní disciplinárka, nebo jestli podám výpověď a nechám si přiznat částečný invalidní důchod. Takže jsem zvolil penzi, ale zároveň jsem si vyjednal zaměstnání na manhattanské policejní akademii, kterou mám za rohem. Než mě postřelili, učil jsem tam jako mimořádná pedagogická síla – nehledal jsem nic extra a taky jsem nic extra nedostal.

Od ledna jsem učil dva večerní semináře a jeden seminář přes den a nudou jsem si okusoval nehty, takže se mi můj bývalý parták Dom Fanelli zmínil o zvláštním programu, přes který federálové verbují k POS bývalé příslušníky bezpečnostních složek. Přihlásil jsem se, vzali mě (určitě z nějakých pochybných důvodů) a bylo to. Platí mi solidně, zaměstnanecké benefity ujdou a federálové jsou zpravidla úplní vykotlanci. Stejně jako většina policajtů nemůžu federály ani cítit, s tím žádné nabádání k toleranci nepohne.

Ale práce vypadá zajímavě. POS je jedinečná a dalo by se říct elitní jednotka, všem těm vykotlancům navzdory. Působí výhradně v New Yorku a okolí a z větší části se skládá z bývalých newyorských detektivů (to jsou výborní kluci), agentů FBI a pár rádobycivilistů, jako jsem já, kteří dejme tomu doplňují mužstvo. V případě potřeby pracují v některých sekcích taky primadony od CIA a odborníci z protidrogového, kteří se vyznají v napojení narkomafie na teroristy.

Tým zahrnuje taky zaměstnance z Úřadu pro alkohol, tabák, zbraně a výbušniny, proslavený sektářským masakrem u texaského města Waco, a kromě nich ještě policisty z přilehlých okresů a z policie státu New

York. Najdou se i federálové z agentur, které nemůžu jmenovat, a v neposlední řadě působí v určitých sekcích několik detektivů od dopravního úřadu, kteří přijdou vhod na letištích, autobusových terminálech, vlakových nádražích a v docích a kromě toho mají pod palcem některé mosty a tunely. Potom do jejich malého království patří ještě pár dalších míst, jako je třeba Světové obchodní centrum. Máme prsty všude, a i kdyby ne, ten výčet aspoň vzbuzuje úctu.

POS patřila k hlavním vyšetřovatelům po bombovém útoku na Světové obchodní centrum nebo po explozi letu TWA 800 u Long Islandu. Občas ale vyrazíme i na mezinárodní turné: Náš tým například pomáhal po útocích na africká velvyslanectví v roce 1998, i když se tehdy zkratka POS v médiích prakticky neobjevila. Hlavounům to tak vyhovuje. Tohle všechno se ovšem odehrálo ještě před mým příchodem a od té doby panuje klídek, což zase vyhovuje mně.

Důvod, proč se všemocní federálové rozhodli sčuchnout s newyorskou policií a stvořit POS, je mimochodem ten, že většina agentů FBI nepochází z New Yorku a nerozeznala by stánek s gyrosem od stanice podzemky. CIA se chlubí jinačími frajery, jenomže ti se nejradši vybavují o pražských kavárnách, nočních vlcích do Istanbulu a podobných pitomostech, a v New Yorku se jim moc trčet nechce. Newyorská policie se vyzná v ulicích, a tím pádem udrží stopu Abdula Salami-Salamiho, Paddyho O'Lumpa, Pedra Viva Puerto Rico! a tak dále.

Průměrný federál je bílý protestant z Horní Dolní někde v Iowě, kdežto u newyorské policie se najde *mucho* Hispánců, spousta černochů, milión Irčanů a dneska dokonce i nějaký ten muslim. Tím pádem je sbor ohromně multikulturní a politicky korektní, ale hlavně dobře plní svou funkci. A když už POS nedokáže

přetáhnout aktivní policisty, sáhne po těch bývalých, jako jsem já. Navzdory té své takzvané invaliditě jsem ozbrojený, nebezpečný a mám vyřídilku, tak pozor na mě.

Blížili jsme se k letišti a já se Fásida zeptal: „Tak jak jste oslavil Velikonoce?“

„Velikonoce? Ty se mě netýkají, já jsem muslim.“

Vidíte, jak mi to pálí? Federálové by ho museli hodinu dusit, aby se přiznal, že vyznává islám. Já to z něj vypáčil během dvou sekund. Vtipkuju. Ale přestoupit z blízkovýchodní sekce k té irské, to je nutnost. Mám zčásti irskou a zčásti anglickou krev, takže bych si poradil na obou stranách.

Fásid sjel z Shore... chci říct Belt... chci říct POW/MIA Parkway a po Van Wyckově dálnici zamířil na jih k letišti. Nad hlavou nám s kvílením proplouvala obří letadla a Fásid zakřičel: „Kam to potřebujete?“

„K mezistátním příletům.“

„Které aerolinky?“

„Ono jich je víc?“

„Jasně, dvacet, třicet, čtyřicet –“

„Bez legrace? Prostě jedte.“

Fásid pokrčil rameny úplně jako izraelský taxikář. Klubalo se ve mně podezření, že je to agent Mosadu převlečený za Pákistánce, ale možná mi už má nová práce lezla na mozek.

Dálnici lemují řady různobarevných očíslovaných cedulí. Nechal jsem taxikáře zajet k hale mezinárodních příletů, obrovské budově s logy všech leteckých společností vyvedenými jedno vedle druhého. „Které aerolinky?“ zeptal se znovu.

„Nelíbí se mi ani jedny, jedte dál.“

Znovu pokrčil rameny.

Navedl jsem ho na další silnici a blížili jsme se na opačný konec rozlehlého letiště. V oboru se tak ujíš-

tujeme, že nás nikdo nesleduje. Pochytil jsem to v nějakém špionážním románu nebo filmové bondovce, kterými jsem se do svého protiteroristického působení snažil pořádně vpravit.

Udal jsem Fásidovi směr a požádal ho, ať zastaví na západní straně letiště, před velkou kancelářskou budovou využívanou k nejrůznějším účelům. Celý areál je plný nevýrazných skladišť a servisních staveb, nikdo si nevšimá, kdo zrovna přijíždí nebo odjíždí, a navíc se tu snadno parkuje. Zaplatil jsem za taxík, nechal tuzér a vyžádal si účtenku s přesnou částkou. Poctivost, to je jedna z mých nemnohých slabostí.

Fásid mi podal štůsek nevyplněných stvrzenek a znovu se zeptal: „Takže nechcete, abych počkal?“

„Být vámi, tak to nedělám.“

Vešel jsem do vestibulu odporné budovy postavené v šedesátých letech podle tehdejší módy. Místo ozbrojených strážců se samopaly Uzi, na jaké narazíte všude po světě, mě vítala jenom cedule NEPOVOLANÝM OSOBÁM VSTUP ZAKÁZÁN. Stačí, abyste tomu anglickému nápisu rozuměli, a hned víte, jestli jste vítáni, nebo naopak.

Vyšel jsem po schodech a dal se dlouhou chodbou lemovanou šedými ocelovými dveřmi – některé byly označené nápisem, některé číslem, některé ani jedním. Dveře na konci chodby zdobila pěkná modrobílá cedulka KLUB CONQUISTADOR – UZAVŘENÁ SPOLEČNOST – JEN PRO ČLENY.

U záručně se vyjímalá čtečka elektronických karet, byla však stejně falešná jako všechno, co se údajného klubu týkalo. Ve skutečnosti jsem musel k průhlednému povrchu čtečky přiložit pravý palec, což jsem taky udělal. Asi tak o dvě vteřiny později si metrobiotický džin uvnitř řekl: „A vida, palec Johna Coreyho, tak to abych Johna pustil dál.“

A že by se dveře otevřely s vrzáním pantů? Ne, místo toho zajely do zdi a zarazily se až o falešnou kliku. Mám já tyhle nesmysly zapotřebí?

Nad vchodem je navíc kamera pro případ, že si bříško palce zamažete čokoládou nebo tak něčím. Zevnitř vám potom otevřou podle toho, jestli je jim váš obličej povědomý, je ovšem možné, že v mém případě by si to ještě dvakrát rozmysleli.

Vstoupil jsem, dveře se za mnou samočinně zavřely a já se ocitl v místnosti, která se tvářila jako recepce klubu určeného pro zákazníky aerolinek. Můžu vás ujistit, že jsem se vyptával, co má takový klub co pohledávat takhle daleko od letištní haly, a na odpověď pořád čekám. Beztak ji ale znám předem: Jakmile se do něčeho zaplete CIA, dojde na tuhle přitroublou kamufláž. Ti šašci do podobných divadelních kulís pořád investují tolik času a peněz jako v dobách, kdy chtěli udělat dojem na KGB, a přitom by na dveřích nejlíp posloužila prostá cedulka NEVSTUPOVAT.

U recepcie mě každopádně vítala Nancy Tateová, něco jako Bondova Moneypenny, zosobnění pracovitosti, potlačené sexuality a tak dále. Kdovíproč si mě oblíbila a vítala mě radostným: „Dobré odpoledne, pane Corey!“

„Dobrý den, slečno Tateová.“

„Všichni už dorazili.“

„Jdu pozdě, byly ucpané silnice...“

„Vždyť tu jste s desetiminutovou rezervou!“

„A vidíte!“

„Pěkná kravata.“

„Zabavil jsem ji mrtvému Bulharovi v nočním vlaku do Istanbulu.“

Zachichotala se.

Recepce byla samá kůže a dřevo s dekorativní kresbou, vysoký modrý koberec a tak dále a na zdi přímo za

Nancy viselo další logo smyšleného klubu Conquistador. Vlastně jsem ani nevěděl, jestli slečna Tateová náhodou není hologram.

Do chodby po její levé ruce mířila šipka s nápisem KONFERENCEČNÍ A OBCHODNÍ ZÓNA. Ve skutečnosti ukazovala k zadržovacím celám a místnostem, kde se konaly výslechy, ale svým způsobem to označení vlastně sedělo. Šipka doprava hlásala SALONEK A BAR. Kéž by. Ve skutečnosti tam leželo komunikační a operační středisko.

„Operační,“ navedla mě slečna Tateová. „Včetně vás tam bude pět lidí.“

„Díky.“ Krátkou chodbou jsem prošel do temného a holého sálu bez oken, zařízeného psacími stoly, počítači, kancelářskými přepážkami a podobně. Na široké zdi vzadu barevně svítila obrovská počítačově vygenerovaná mapa světa, na které se dal vyvolat podrobný plán libovolného území, třeba centra Islámábádu. Když federálové někde rozbijí stan, obvykle ho zařídí posledními vychytávkami. V jejich světě nejsou peníze problém.

Já místo téhle místnosti pracoval na dolním Manhattanu, v čísle 26 na Federal Plaza, jak už jsem zmiňoval, ale tu sobotu mě čekalo odpolední vítání s Arabem, který přebíhal na naši stranu a kterého tím pádem bylo potřeba zavézt do centra a pár let tam z něho tahat rozumy.

Svoje partáky jsem tak trochu ignoroval a rovnou zamířil k pultíku s kafem. Na rozdíl od toho, u kterého jsme se napájeli na oddělení vražd, byl tenhle čistý, úhledný a dobře zásobený – děkujeme daňovým poplatníkům.

Dal jsem si na kafi záležet, vždycky jsem tím ještě o pár minut oddálil kontakt s kolegy.

Když mělo kafe přesně tu správnou barvu, všiml jsem si na cedulce u podnosu s koblihami nápisu

Newyorská policie, u podnosu s croissanty a brioškami CIA a u podnosu ovesných vloček zase FBI. Někdo měl smysl pro humor.

Kuchyňka se nacházela na operační straně velkého sálu, zatímco komunikační oddělení fungovalo na opačném konci s o něco vyvýšenou podlahou; u přístrojů tam dřepěla službukonající agentka. Členové mého týmu seděli v operačním oddílu kolem něčího holého stolu a povídali si. Kromě Teda Nashe z CIA, kterého už jsem zmiňoval, tvořil skupinu George Foster z FBI, Nick Monti z newyorské policie a Kate Mayfieldová z FBI. Tři běloši jako křída a jeden Talián, Monti.

Kate Mayfieldová si taky došla do kuchyňky a postavila na čaj. Ať to znamená co chce, má sloužit jako moje „mentorka“ – snad to neznamená totéž co „partnerka“.

„Pěkná kravata,“ polichotila mi.

„Jednou jsem na ní uškrtil nindžu. Moje oblíbená.“

„Nepovídejte. A jak se vám zatím daří v práci?“

„To musíte vědět vy.“

„Ještě je moc brzo, abych to posoudila. Ale co vážně musím vědět: Proč chcete přejít k irské sekci?“

„Muslimové nechlastají, vždycky jim v hlášeních zkomolím jména, a když to jsou ženské, tak se nenechají sbalit.“

„Nic rasističtějšího a sexističtějšího jsem léta neslyšela.“

„To moc nechodíte mezi lidi.“

„Tady nejste u policie, pane Corey.“

„Ale pořád jsem policajt. Zvykejte si.“

„Budete se mě snažit pohoršit a znechutit ještě dlouho?“

„Ano. Podívejte, Kate, díky za to vaše kverulování... chci říct mentorování, ale příští týden už mě buď čeká IRA, nebo výpověď.“

Neodpověděla.

Díval jsem se, jak vymačkává citron. Mohlo jí být kolem třiceti, blond vlasy, modré oči, světlá pleť, sportovní postava, zoubky jako perličky, žádné šperky, decentní make-up a tak dále. Holka ze Středozápadu, Američanka jak poleno. Nenacházel jsem na ní jedinou chybu, ani pitomý pupínek na tváři nebo lupy na tmavomodrém blejzru. Vlastně vypadala jako vyretušovaná. Na střední určitě dělala tři různé sporty, sprchovala se studenou a chodila do skauta, a na vysoké organizovala roztleskávačky. Nesnášel jsem ji. A nebo vlastně ani ne, jenom jsme zkrátka neměli nic společného, snad s výjimkou vnitřních orgánů, a to ještě ne všech.

Taky se mi nedařilo zařadit si ji podle přízvuku. Nick Monti mi říkal, že její otec je u FBI a že se často stěhovali.

Podívala se na mě a já na ni. Její oči člověka doslova probodly, měly stejný odstín jako indigové barvivo, co se přidává do zmrzliny.

„Než jste nastoupil, vychválili vás do nebe,“ řekla.

„Kdo?“

„Vaši staří kolegové z oddělení vražd.“

„Mlčel jsem.“

„Taky Ted a George,“ pokývla k Blbečkovi a Hňupovi.

Málem mi zaskočilo kafe. Proč by o mě tihle dva měli utrousit jediné dobré slovo, to mi bylo naprostou záhadou.

„V lásce vás nemají, ale při té ostrovní kauze jste na ně udělal dojem.“

„Nejen na ně, dokonce i sám na sebe.“

„Nechcete to s blízkovýchodní sekci přece jen zkusit? Jestli vám vadí Ted s Georgem,“ dodala, „můžeme vás přeradit k jinému týmu.“

„Já Teda s Georgem zbožňuju, ale srdce mě prostě táhne k boji s IRA.“

„Škoda. V naší sekci to žije ze všech nejvíc. Dá se tu udělat kariéra. Zato IRA,“ dodala, „se ve Státech drží dost zkrátka a nevystřikuje hlavu.“

„Výborně. Novou kariéru už stejně budovat nehodlám.“

„Zato Palestinci a islamisté by mohli národní bezpečnost ohrozit.“

„Jaképak mohli,“ ušklíbl jsem se. „Co Světové obchodní centrum?“

Mlčela.

Už jsem si stihl všimnout, že ta tři slova v POS působí, jak když se připomene Pearl Harbor. Tajné služby se sice nechaly nachytat na švestkách, ale vzchopily se, situaci vyřešily a uhrály plichtu.

„Celá země,“ rozpovídala se znovu Kate, „se třese strachy před biologickým, jaderným nebo chemickým útokem blízkovýchodních teroristů. Však jste to při té ostrovní kauze zažil sám.“

„To je fakt.“

„Tak vidíte. Jinak u POS chcípl pes. Jen v blízkovýchodní sekci se něco děje, a vy přece nepůsobíte jako zápecník.“ Usmála se.

Úsměv jsem jí oplatil: „A co vy s tím?“

„Líbíte se mi.“

Povytláhl jsem obočí.

„Líbí se mi praví newyorští hulváti.“

„Vyrazila jste mi dech.“

„Ještě se rozmyslete.“

„Dobrá.“ Na televizní obrazovce poblíž jsem zaznamenal, že let, na který čekáme, Trans-Continental 175 z Paříže, letí na čas. „Za jak dlouho myslíte, že budeme mít hotovo?“ zeptal jsem se slečny Mayfieldové.

„Za dvě tři hodiny. Hodinu tady budeme papírovat, pak toho našeho údajného zběha zavezeme na Federal Plaza a uvidíme.“